

ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΗΤΟΥ (ΣΤΑΘΗ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ)

Τόν θ, μάμαι πού γυρόφερνε άκούραστα στ' ούρανοϋ τά πελώρια ύψη. Καί όσο άνέβαινε πρός τά πάνω, τόσο πολύ μίκραινε. Κάποτε χανόταν πολύ βαθεία καί τό μάτι τόν έβλεπε σαν ένα σταυρουδάκι. Τά ταξειδία του στόν ούρανο δέν σταματούσαν καί μέ τή συννεφία καί δέν τόν φοβέριζαν οί φοβερές άστραπές καί οί άγριες βροντές. Περνούσε καί τά σύννεφα, γιά νά διαγράφη τούς ούράνιους κύκλους καί πάνω από εκεί. Τό κοθοϋσε ή ψυχή του καί τώλαχε ή καρδιά του. Είχε φτερά δυνατά, πολύ δυνατά πού άντεχαν στίς μπόρες καί στίς καταγιίδες. Όταν πετοϋσε στά χαμηλά κι' ήταν ή μέρα ήλιόλουστη, τόν έβλεπε κανείς πιο καθαρά. Τά μεγάλα φτερά του τεντωμένα έριχναν μια μεγάλη σκιά κάτω στη γή, έποϋ με ταχύτητα περνοϋσε από αύλές, σονάκκια, στέγες καί κήπους, γιά νά χαθή πέρα μακριά. Καί ό άήτός περίφανος μέ τό μέτωπο ψηλά, περιφρονοϋσε τά ύψη, δέν λογάριζε τούς όρίζοντες. Δέν ήταν από τούς άητούς, πού κινηγοϋσαν τά φοβίμια τήν τροφή τους. Δέν ήταν κι' απ' τούς άητούς πού έπεφταν καί πάνω σ' ανθρώπινα πτώματα, γιά νά φάν' άδίσταχτα τά μάτια κάποιου παλληκαριού, πεσμένου σέ κάποια πλαγιά από βόλη του έχθρου, ή καί τήν καρδιά ενός άλλου πού μόλις ξεφυχοϋσε. Ήταν ένας άητός ^{που} ήθελε νά ζή λεϋθερος σέ λεϋτερους όρίζοντες. Όλη τή ζωή του ήθελε νά τήν περάση πετώντας στους καθαρίους αϊθέρες του σύμπαντος, είχε φτερά δυνατά μέ ύπερβολική άντοχή καί τό κατόρθωνε τοϋτο χωρίς δυσκολία.

Έτσι περνοϋσαν τά χρόνια καί ό θριαμβευτής άητός βασιλιάς του ούρανοϋ δέν καταδεχόταν νά κατέβη στά χαμηλά, πάνω στη γή, όπου άργία καί πού κατέβαινε γιά μια στιγμή καί πάλι έπερνε τό όρόμο πρός στά πάνω, στά ύψη. "Όμως ποιός βασιλεύει αιώνια; Πιανού χαρές κρατήθηκαν γιά πάντα; Μία μέρα πού έτοιμάστηκε νά φτερουγίση καί πάλι στά ψηλά, ό ούρανός έθόλωσε. "Άγρια καταγιίδα ζέσπασε. "Όλα τά ζώα καί τά πτηνά τρύπωσαν στίς φωλιές τους. Μά τά φτερά του άητούς μούδιασαν, πού στάθηκαν γιά λίγο διπλωμένα:..... Τά άνοιξε καί πάλι γιά νά πετάξη.....

Έμένα δέ μέ ~~φοβίζον~~ φοβίζουν τίποτε είπε. Δέν προχώρησε λίγο καί ένας κεραυνός έστειλε μέρος από τή φωτιά του, στό ένα τό φτερό του. "Ω συμφορά! Πετάξε λίγο κι' έπειτα σιγά-σιγά κατέβημε, όσοπου σ' ένα απόκρημνο μέρος στάθηκε μέ τό ένα φτερό του ματωμένο. Ή καταγιίδα πέρασε καί "Ηλιος λαμπρός πρόβαλε καί φώτησε τόν κόσμο. "Ο πληγωμένος άητός γιατρεύτηκε κάπως. Δέ στάζει πιά αίμα από τό φτερό του. Μά τά φτερά τά δυνατά του άητού; Πώς νά πετάξη τώρα, πού δέν είναι όπως καί πρώτα; Τά δυνατά φτερά του ήταν ή ψυχή του, τό φτεροϋγισμά του στά ύψη ή ζωή του. Καί τώρα..... Τό λάβωμα του άφισε άδυναμία. Τώρα είναι πληγωμένος καί στην καρδιά. Δέν έχει πιά δυό φτερά δυνατά γιά νά πετάξη. Μ' ένα φτερό γερό δέν γίνονται τά ταξειδία στους ούράνιους αϊθέρες. Τά δυό φτερά του τόν άνέβαζαν στά ύψη, στίς φαντασίες. Μά τώρα.... Τό ένα φτερό τόν κρατάει εκεί χαμηλά στό χώμα, πάνω στη γή. Βλέπει γύρω-τριγύρω καί τί

νά δῃ; Τίς ὁμορφίες τῆς ζωῆς ἀνακατεμένες σέ ἀτιμόσφιρες θολές. Ἀκούει φωνές χαρούμενες, μὰ καί θλιμένες. Γλυκολαλοῦν ἐδῶ, μοιριολογοῦνε ἐκεῖθε. Παλαιώπων ἐπίγεια ζωή. Πῶς σέ ζοῦν τόσα χρόνια οἱ ἄνθρωποι; Μὰ γιατί σέ ἔφιαξαν τέτοια; Κι' ὅταν γαληνεύει ἡ ψυχὴ του θυμᾶται:—Μὰ... αὐτὴν τὴν περιέργεια εἶχα, ὅταν πετοῦσα στά ὕψη. Προσπαθοῦσα χρόνια καὶ χρόνια νά βρῶ τὸ τέρμα τ' οὐρανοῦ, νά συναντήσω τὸ θεό, τὸν Δημιουργό τοῦ σύμπαντος, τὸν Πλάστη τῆς ζωῆς. Θά τόν ρωτοῦσα:—Γιατί ἔτσι κάπλασε ὅλα; Χρόνια καὶ χρόνια κόπιαζα γιὰ τὸ σκοπὸ τοῦτο. Εἶχα τὰ δυνατὰ φτερά καὶ οἱ ὀρίζοντες καὶ τὰ μακρὰ τ' οὐρανοῦ ἐκμηδενίζονταν μπροστά μου. Ἐάφνου μιά σκιά φευγαλαία πέ-
ρασε ἀπὸ πάνω του. Παραξενεύτηκε:.... Τί νᾶταν; Ἀπτός ἐπέρασε πετώντας κι' ἔριξε τὴ σκιά του πάνω σ' αὐτόν. Ὁ πονεμένος ἀπτός γύρισε τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ τὸν εἶδε. Ἀναστέναξε: Ἀντίκρυ σ' ἓνα δένδρι καθόταν μιά περιστέρα, ποῦ συμπόνεσε τὸν φητό τὸν παραπονεμένο. Στὸ ἀναστέναγμα του ἀπάντησε:— Ἀπτό μουμὴ βαροκαρδίζεις. Πόσες σκιές δέν ἔριξες κι' ἐσύ κι' ἐσκόρπισες τὸ φόβο σέ δειλὰ κλωσοπούλια κι' ἄς ἦσουν ἄνακος ἐσύ;
"Ἐλα τώρα ἠσούχασε καὶ ζῆσε ἐδῶ κάτω στὴ γῆ ὅπως κι' ἐμεῖς. Ἡ δύναμη ἀπὸ τὰ φτερά σου δέ χάθηκε. Δώσε φτερά στό νοῦ σου κι' ἄσ' τον νά φτερουγίζη σ' ὅλο τὸ σύμπαν σέ αὐρανοὺς πανύψηλους, στά βάθη τῆς γῆς, σ' ἄλλους ὀρίζοντες, ὅπου μὲ τὰ δυνατὰ φτερά σου δέν πέταξες ποτέ.—

Ὁ ἀπτός στὸ ἀκουσμα τῆς φωνῆς τῆς περιστέρας ξεθάρρεψε λίγο. Γύρισε καὶ τὴν εἶδε κι' ἀπ' τὴ ματιὰ του ἔδωξε λίγο τὸ παράπονο.—

Γλυκολάλητη καὶ ὁμορφὴ περιστέρα θαρρεῖς χαρὰ μου ἔδωσες καὶ τὰ λόγια σου εἶχαν πολὺ ἔννοια. Σὺ φαίνεσαι καλὸς γνώστης τῆς ἐπίγειας ζωῆς. Ἐλα κοντά. Συντρόφεφέ με ἂν θέλης.—

Ἡ περιστέρα πῆγε κοντά του. Τοῦ εἶπε κι' ἄλλα πολλὰ κι' ὁ ἀπτός σιγά-σιγά κατάλαβε τί θά πῆ ἐπίγεια ζωή.— Ὁμορφὴ περιστέρα ζητῶ τὴν παντοτεινὴ συντροφιά σου. θαρρῶ πῶς μαζί σου ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θά νοιώσω τὴ χαρὰ. Ἄν θέλης νά μάθης κι' ἐσύ κάτι ἀπὸ τοὺς αἰθέρες καὶ ἀπὸ τὰ οὐράνια ὕψη, ἔχω καὶ ἐγὼ πολλὰ νά σοῦ πῶ.— Κι' ἡ περιστέρα χωρὶς δισταγμὸ στάθηκε πλάι του γιὰ πάντα. Ὁ ἀπτός ἄξιστοροῦσε τίς ἀναμνήσεις του ἀπὸ τὰ μακρινὰ ταξείδια ποῦ ἔκανε. Τῆς ἔλεγε γιὰ τὰ σύννεφα, τὸν ἥλιο κι' ἐκεῖνη μὲ τὴ σειρά τῆς διηγόταν τίς χαρὲς καὶ τίς λύπες πάνω στὴ γῆ. Τὰ δυνατὰ φτερά τοῦ ἀπτοῦ ἔγιναν μὲ τὴν παρουσία τῆς περιστέρας φτερά τοῦ νοῦ καὶ ταξείδευαν στὸ σύμπαν καὶ προσγειώνονταν στὴ γῆ. Μιλοῦσε ὁ ἀπτός γιὰ τὴ ζήλια τοῦ σύννεφου, ποῦ σκέπαζε τὸν ἥλιο γιὰ νά μὴ λάμπη, γιὰ τὸ θυμὸ τοῦ ἥλιου ποῦ δέν ἀφίνει τοὺς ἀπτοὺς ν' ἀνέβουν πρὸ ψηλά, ρίχνοντάς του τὴ φοβερὴ κάφα του. Ἀκουγε κι' ἀπὸ τὴν περιστέρα γιὰ τίς ζήλιες τῶν ἀνθρώπων, γιὰ τίς κακίες καὶ τόσα ἄλλα.

Πέρασαν κι' ἄλλα χρόνια καὶ ὁ ἀπτός μὲ τὴν περιστέρα κάναν πολλὰ ταξείδια μὲ τὰ καινούργια φτερά. Ἐγίνε τώρα ὁ ἀπτός γνώστης καλὸς τῆς γῆς.

Ἐβγαλε συμπέρασμα καὶ στὸ τέλος εἶπε τῆς περιστέρας:

Ἐπάσε ἀπ' τὴ φτερούγα μου καὶ κάνε καλαμᾶρι

καὶ ἀνοιξε τὸ τραῦμα μου νά τρέξη λίγο αἷμα

νάχης μελάνη άφθονη και ότι σου πώ να γράφης.
Μαδί-μαδί για βγάλε τα τά άσπρα τά φτερά σου
πού για χαρτί θά χρειαστούν σε τούτη τή δουλειά μας
γράψε πώς στους όρίζοντες στός ούρανοσ τά μακρυ
δέν μπόρεσα χαρά να βρω και τέρμα δέν υπάρχει
είν'ό θεός πολύ ψηλά τ' ανθρώπου ό νοσς δέ φτάνει.

Γράψε και τά επίγεια χαρές και λυπες όλα
και σκόρπιστα πάνω στη γή σε όλους τους ανθρώπους.

Πές τους να μη φαντάζονται, πές τους να μη πλανώνται
πώς θε να βρούνε τή χαρά με ζήλια με κακία.

Πές τους πώς είναι μάταια όλα τους τά ταξείδια.
Πές τους πώς βρήκα τή χαρά, ζάφνου πάνω στον πόνο

δταν γλυκοφτερουόγισε μια άσπρη περιστέρα
και πού με έσυντρόφεφε δίνοντας μου κουράγιο.

Έτσι πάντα μέσ'στη ζωή, μια άσπρη περιστέρα
θά διάχνη όλους τους καημούς, τις πίκρες των ανθρώπων.

Σοφός έγινε ό άητός και ποιητής μεγάλος
και τραγουδοῦσε τις χαρές, τους πόνους των ανθρώπων

και όλο ταξείδια έφτιαχνε με τά φτερά του νοῦ του,
άσπου μια μέρα γέρασε, ζακόστασε στο μόχτο.

Έστέρεψε τό αίμα του και σπάσαν τά φτερά του.
Η περιστέρα άντίμα του, δίπλα του ως τό τέλος

συντρόφησα παντοτεινή τόσα και τόσα χρόνια
στην άγκαλιά του έπεσε κι'όλόγλυκα κοιμήθη.

Και τότε έταξείδεφαν με τά φτερά τ'άγγελου
μακριά από τούτη τή ζωή, πίσω στον άλλο κόσμο.

Θέλης να μάθης κι'έσθ κάτι από τους αιώνας και από τά ούράνια θεία, έχω
και έχω πολλά να σου πώ. --Εί'η περιστέρα χωρίς διαταγή σκόρπισε και τα
για πάντα. Ο άητός έξλιτοροσσε τις άνομιές του από τά μακριά ταξεί-
δια που έκανε. Της έλαγε για τά σύννεφα, τον ήλιο κι'έκείνη με τά σπείρα
της διηγόταν τις χαρές και τις λυπες πάνω στη γή. Τα όνομα τα σπείρα του
άητός έγιναν με την παρουσία της περιστέρας φτερά του νοῦ και ταξείδε-
σαν στο σήμαν και προσγειώνονταν στη γή. Αίλοσοι ό άητός για τά ήλια
του σύννεφου, που σιδεκαζε τον ήλιο για να μη λάμψη, για τό θυμό του
αίου που δέν άφίνει τους άητους ν'άνέθουν πιο εύκολά, ρίχνοντας του τά
βερή κάρτα του. Άκουγς κι'από την περιστέρα για τις ζήλιες των άνομιών,
για τις κακίες και τόσα άλλα.

Πέρασαν κι'άλλα χρόνια και ό άητός με την περιστέρα κήταν κήνη
δία με τά καινούργια φτερά. Έγινε τώρα ό άητός γνήστης κήνη της γή.

Έργαλε συμπεροδισμα και στο τέλος είχε της περιστέρας
καί τή φτεροῦγα μου και κόνε καλαῦρι
και άνοιξε τό τραῦμα μου γά τή ζήλεια και

ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΗΤΟΥ (ΣΤΑΘΗ ΕΥΣΤΑΘΙΑΗ)

~~Ο αήτης~~ Τυρόφερνε ακούραστα στ' ούρανοῦ τὰ πελώρια ὕψη.
~~Ὅσο~~ ἀνέβαινε πρὸς τὰ πάνω, τόσο πολὺ μίαινε. Ἐποτε χανόταν πολὺ
 βαθειά καὶ τὸ μάτι τὸν ἔβλεπε σὲν ἕνα σταυροῦδάκι. Τὰ ταξείδια του στὸν
 οὐρανὸ δὲν σταματοῦσαν καὶ μὲ τὴ συννεφιά, καὶ δὲν τὸν φοβέριζαν οἱ φο-
 βερὲς ἀστρατὲς καὶ οἱ ἀγριοὶ βροντῆς. Περνοῦσε καὶ τὰ σύννεφα, γιὰ νὰ
 διαγράψῃ τοὺς οὐράνιους κύκλους καὶ πάνω ἀπὸ ἐκεῖ. Τὸ ποδοῦσε ἡ ^{φυγή}
 του καὶ τὸλαγε ἡ καρδιά του. Ἔιχε φτερά δυνατὰ, πολὺ δυνατὰ ποῦ ἀντεχαν
 στὶς μπόρες καὶ στὶς καταιγίδες. "Ὅταν πετοῦσε στὰ χαμηλά κι' ἦταν ἡ μέ-
 ρα ἡλιόλουστη, τὸν ἔβλεπε κανεὶς πιὸ καθαρά. Τὰ μεγάλα φτερά του τευτα-
 μένα ἔριχναν μιὰ μεγάλη σκιά κάτω στὴ γῆ, ~~ὅπου~~ ^{ἀπὸ} μὲ ταχύτητα περνοῦσε
 ἀπὸ σὺλδς, σονάνια, στῆγες καὶ κήπους, γιὰ νὰ χαθῇ πέρα μακριά.

Καὶ ὁ αἰήτης ⁹ Περσίφανος μὲ τὸ μέτωπο ψηλά, περιφρονοῦσε τὰ ὕψη, δὲν λογά-
 ριαζε τοὺς ὀρίζοντες. Δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς αἰητοὺς, ποῦ κινηγοῦσαν τὰ φοβί-
 μια, τὴν τροφή τους. Δὲν ἦταν κι' ἀπ' τοὺς αἰητοὺς ποῦ ἔπεφταν ~~εἰς~~ πάνω &
 στ' ἀνθρώπινα πτώματα, γιὰ νὰ φῶν' ἀδίσταχτα τὰ μάτια κάποιου παλλημαρι-
 οῦ, πεσμένου σὲ κάποια πλαγιά ἀπὸ βόλη τοῦ ἐχθροῦ, ἢ καὶ τὴν καρδιά ἑ-
 νός ἄλλου ποῦ μόλις ξεψυχοῦσε. Ἦταν ἕνας αἰητὸς, ⁹ ἠθελε νὰ ζῆ ἀλεύθερος
 σὲ λεύτερους ὀρίζοντες. "Ὅλη τὴ ζωὴ του ἠθελε νὰ τὴν περὶση πετώντας
 στοὺς κατέρρευσι ἀιθέρες τοῦ οὐρανοῦ, εἶχε φτερά δυνατὰ μὲ ὑπερβολή
 καὶ ~~ἐν~~ ^{καὶ} τὸ κατόρθωνε τοῦτο χωρὶς δυσκολία, ⁹ ~~καὶ~~ ^{καὶ} ἔχει φτερά δυνατά.

"Ἐτσι περνοῦσαν τὰ χρόνια καὶ ὁ θριαμβευτὴς αἰητὸς βασιλιάς τοῦ οὐρα-
 νοῦ δὲν καταδεχόταν νὰ κατέβῃ στὰ χαμηλά, πάνω στὴ γῆ, ὅπου ~~καὶ~~ ^{ἀπὸ} ~~καὶ~~
 ποῦ κατέβαινε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ πάλι ἔπενε τὸ δρόμο πρὸς στὰ πάνω,
 στὰ ὕψη. Ὅμως ποῖος βασιλεὺς αἰώνια; Πιανοῦ χαρὲς κρατήθησαν γιὰ πά-
 ντα; Μιὰ μέρα ποῦ ἐτοιμάστηκε νὰ φτερουκίσῃ καὶ πάλι στὰ ψηλά, ὁ οὐρα-
 νὸς ἐθόλωσε. "Αγρία καταιγίς ⁹ ξέσπασε. ~~καὶ~~ ^{καὶ} τὰ πετὰνὰ του ~~καὶ~~
 ἔπεσαν ~~στὴν~~ ^{ἐπὶ} τὰ φτερά τοῦ αἰητοῦ μούδιασαν, ποῦ στάθηκαν γιὰ
 λίγο διπλωμένα!..... Τὰ ἀνοιξε καὶ πάλι γιὰ νὰ πετάξῃ.....

Ἐμένα δὲ ~~μέρα~~ ⁹ φοβίζουσαν τίποτε, εἶπε. Δὲν προχώρησε λίγο καὶ ἕνας κε-
 ραυνὸς ἔστειλε μέρος ἀπὸ τὴ φωτιά του, ⁹ ~~εἰς~~ ^{εἰς} τὸ φτερό. ~~καὶ~~ ^{καὶ} συμφο-
 ρά! Πετάξῃ λίγο κι' ἔπειτα σιγά-σιγά κατέβηκε, ~~καὶ~~ ^{καὶ} τὸ ~~εἰς~~ ^{εἰς} τὸ φτερό ~~καὶ~~
~~εἰς~~ ⁹ στάθηκε μὲ τὸ ἕνα φτερό του μετωμένο. Ἡ καταιγίδα πέρασε καὶ ἡλι-
 ος λαμπρὸς πρόβαλε καὶ φώτισε τὸν κόσμο. Ὁ πληγωμένος αἰητὸς γιατρεύ-
 τηκε κόπως. Δὲ στάζει πιά αἷμα ἀπὸ τὸ φτερό του. Μὰ τὰ φτερά τὰ δυνατὰ
 τοῦ αἰητοῦ; Ἦως νὰ πετάξῃ τώρα, ποῦ δὲν εἶναι ὅπως καὶ πρῶτα; Τὰ δυνατὰ
 φτερά του ἦταν ἡ φυγή του, τὸ φτερούγισμά του στὰ ὕψη, ἡ ζωὴ του.
 Καὶ τώρα! ⁹ Τὸν λάβωρα ~~καὶ~~ ^{καὶ} ἀδυναμία. Τώρα εἶναι πληγωμένος καὶ
 στὴν καρδιά. Δὲν ἔχει πιά δυὸ φτερά δυνατὰ γιὰ νὰ πετάξῃ. Μ' ἕνα φτερό
 γερὸ δὲν γίνονται τὰ ταξείδια στοὺς οὐράνιους αἰθέρες. Τὰ δυὸ φτερά
 του τὸν ἀνάβαιναν στὰ ὕψη, στὶς φαντασίες. Μὰ τώρα.... ⁹ τὸ ἕνα φτερό τὸν
 κρατᾷ ἐκεῖ χαμηλά στὸ χῶμα, πάνω στὴ γῆ. Βλέπει γύρω-τριγύρω καὶ τί

νάχης μελάνη αφθονη και οτι σου κω να γραφης.
Μαδι-μαδι για βγάλε τα τα ασπρα τα φτερα σου
που για χαριτι θα χρειαστουν σε τούτη τη δουλειά μας.

Γράφε πως στους ορίζοντες στοθ ουρανού τα μακρυ
δέν μπορεσα χαρά να βρω και τέρμα δέν υπάρχει
είν'ο θεός πολυ ψηλά τ'άνθρώπου ο νοος δέ φτάνει.

Γράφε και τα επίγεια χαρές και λυπες όλα
και σιδόρπιστα πάνω στη γη σε όλους τους ανθρώπους.

Πές τους να μη φαντάζονται, πές τους να μη πλανιούνται
πως σε να βρουνε τη χαρά με ζήλια με καίλια,

Πές τους πως είναι μάταια όλα τους τα ταξείδια,

Πές τους πως βρήκα τη χαρά, ξάφνου πάνω στον πόνο
οταν γλυκοφτερούγισε μια ασπρη περιστέρα
αυτά και σου συντρόφεψε ~~δουλο~~ και κουράγιο.

"Ετσι πάντα μέσ'στη ζωή, μια ασπρη περιστέρα
θα διώχνη όλους τους καημούς, τις πίκρες των ανθρώπων.

Σοφός έγινε ο αητός και ποιητής μεγάλος
και τραγουδοῦσε τις χαρές, τους πόνους των ανθρώπων
και όλο ταξείδια έβλεπε με τα φτερα του του
ώσου μια μέρα γέρασε, ξαπόστασε στο μόχτο.

Εστέρησε το αίμα του και σπίασαν τα φτερα του.

Η περιστέρα άνταμα του, δίπλα του ως το τέλος
συντρόφησα παντοτεινή τόσο και τόσο χρόνια

στην άγκαλιά του έπεσε κι'όλόγλυκα κοιμήθη.
Και τότε έταξείδεσαν με τα φτερα τ'αγγέλου

μακρυά από τούτη τη ζωή, πίσω στον άλλο κόσμο.

... Η άνοιξη και πάλι για να πετάξω...

... είνε, λέω, χαράς λίγο και ένας κα...

... από τη φωτιά του, στο φερό...

... σπίασε και αίμα από τα φτερα του, τα φτερα τα δέν...

... σου δέν είναι όπως και πρώτα; ή δυνατά...

... το στεροϋγισμά σου στα φτερα, ή ζωή του.

... άδυνατο, που είναι πληγόμενος...

... έχει και σου φτερα δυνατά για να πετάξω...